

Dnr D 332 2017-13
Dnr D 332 2017-16
bilaga till § 50

Berörd präst

Mats Hermansson
Biskopsgatan 3
621 55 Visby

Saken

Prövning av fråga om brott mot prästens tystnadsplikt

Bakgrund

Den 5 januari 2017 lade domprosten Mats Hermansson ut på facebook en skrift enligt bilaga 1. I skriftväxling mellan biskop Sven-Bernhard Fast och Mats Hermansson gjorde den senare gällande bl.a. att inget om innehåll i samtal och möten framgick av hans text, att han berättade om möten som en präst har varje dag, att hans ambition var att redovisa en vanlig dag på jobbet, inte nödvändigtvis så som den sett ut, att det är en litterär text som vill visa en vanlig dag samt att han gjort några "könsbyten" och sammanfört några saker till en och samma dag i pedagogiskt syfte.

Härefter inkom från vardera kontraktsprosten tillika ledamoten i domkapitlet Monika May samt från f.d. ledamoten av Sv. Pastoratsförbundet m.m. Lars Erik Hanhart Bergqvist anmälningar till domkapitlet mot Mats Hermansson för brott mot tystnadsplikten med anledning av vad han skrivit på facebook.

Monika May har anfört i huvudsak följande. På sin facebook, där Mats Hermansson har fler än 1 200 vänner, beskriver han hur han talat med människor i mycket utsatta situationer, i samband med dödsfall, självmord, ekonomisk utsatthet och rädsla inför läkarundersökningar. Både datum och plats är angivna och ändå är det som att han inte förstår att dessa människor, på en liten ort faktiskt är identifierbara. Inte heller förstår han det cyniska i att använda sig av människor på det här sättet. Jag har fått lära mig att inte ens skriva i min kalender att ett själavårdssamtal ska äga rum, att inte hälsa på en konfident på stan samt att vara mycket

försiktig. När man arbetar i sjukhuskyrkan rör man sig i en miljö där människor är vana vid att agera under sträng sekretess. En läkare, sköterska, psykolog eller kurator kan inte sätta sig vid sin dator på kvällen och skriva om sina patienter. Dessutom förväntar sig både personal och patienter att präster har den strängaste sekretessen av alla. Om Mats Hermansson hade arbetat inom hemtjänsten eller socialtjänsten hade han blivit avstängd från sin tjänst. Jag menar att Mats Hermansson genom sitt hänsynslösa agerande skadat inte bara sitt eget anseende utan alla prästers anseende. Han har skadat förtroendet för sjukhuskyrkan och för svenska kyrkan i stort. Det värsta är dock att han, genom att agera på det här viset, behandlat människor som sökt sig till honom i själanöd med förakt.

Lars Erik Hanhart Bergqvist har i skrift den 22 februari och den 7 mars 2017 angett i huvudsak följande. Mats Hermansson har med vilja skapat förvirring kring det absoluta sekretessskyddet hos allmänheten. Om så bara en enda person på grund av Mats Hermanssons handlande har hamnat i själsnöd eller andligt trångmål är så stor skada skedd att Mats Hermansson må skiljas från ämbetet. Därutöver föreligger den stora förtroendeskada som åsamkats kyrkans anseende som vilar just på biktens och själasamtalens absoluta okränkbarhet vilket alla och envar måste kunna lita på. Efter att ha ändrat sig ett flertal gånger påstår Mats Hermansson att han ansåg det vara viktigt att berätta och förklara vad kyrkan egentligen gör. Lättare hade varit att enkelt förklara hur och vad verksamheten består av utan att i bästa fall förvillande och förvirrande skada ämbetets helgd och anseende. Även om Mats Hermansson skulle mot all förmodan kunna bevisa hur han förvanskat offrens identitet så är det ändå mycket stor skada skedd då ett stort antal personer de facto trott och varit helt övertygade om att Mats Hermansson brutit och brutit den heliga tystnadsplikten och biktens insegel. Mats Hermansson har skapat djupt misstroende hos allmänheten och dem som sökt/söker sig till Svenska kyrkan för stöd, tröst och själslig vederkvickelse samt har djupt skadat flera enskilda genom att de icke längre kan lita på Svenska kyrkans absoluta sekretess.

Mats Hermansson har i yttrande till domkapitlet över anmälningarna anfört i huvudsak följande. Det är mycket gott att man vill värna prästens tystnadsplikt. Jag delar därmed anmälarnas bakomliggande syfte att värna en av vår kyrkas viktigaste institutioner: Prästens absoluta tystnadsplikt. Det är min övertygelse att den betyder mycket i ett samhälle. Många

människor känner till prästens tystnadsplikt och vet var de kan gå för att lägga av sådant som man inte längre orkar bära på. Och att man kan göra det i hundra procentig säkerhet om att det man yppat i ett själavårdande samtal eller i bikt hos en präst stannar där och det inte kan föras vidare. Denna institution måste kyrkan värna och det gör vi också bra genom tydliga skrivningar i kyrkoordningen där brott mot tystnadsplikten är ett av skälen att skilja en person från vinningstjänsten. Sedan i somras sprider jag medvetet positiva bilder av vår kyrka. Och det finns det flera som gör – vi försöker hjälpas åt, flera teologer och skribenter runt om i landet. Vi vill ge fler bilder av kyrkan som kan hjälpa till att nyansera bilden i media. Jag vill dela allt det positiva som dagligen sker i vår kyrka. Och som vi som kyrka ska vara stolta över. Vi ska inte bara huka för kritiken utan svara med positiva motbilder. Det var det som var mitt syfte med inlägget på facebook den 5 januari – och många andra, nästan dagliga inlägg. I medlemsvårdande syfte ville jag berätta för en bred grupp medlemmar vad kyrkans liv handlar om. Jag tog en normal-onsdag i mitt eget arbetsliv som typexempel. Det beskriver väl en genomsnittlig prästs vanliga arbetsdag. Min almanacka och mitt minne säger att jag inte hade några själavårdande samtal den 5 januari 2017. Inte själavårdande samtal i den betydelse som nämns i 31 kap. 9 § kyrkoordningen. Jag hade varken något enskilt självvårdande samtal eller någon bikt den dagen. Det finns alltså inget som faller under den absoluta tystnadsplikten som utspelades den 5 januari i mitt prästliv. Det kan inte räcka med att anmälarna, tredje person, menar så. I mitt inlägg på facebook står inget om själavård eller bikt. Jag bestrider alltså att jag brutit mot den absoluta tystnadsplikten. De kontakter/möten som jag berättade om var inte alls av den karaktären. Ingen kan efter min avpersonifiering, i några av fallen, kunnat känna sig utpekad. Jag har också stämt av med två personer som nämns, fast avidentifierade, om de känt sig utpekade. Det hade de inte. De tyckte båda att det var bra att jag skrivit som jag gjort.

Domkapitlet har uppdragit åt domarledamoten Sture Stenström, med anledning av aktuella anmälningsärenden som gäller att Mats Hermansson skulle ha brutit tystnadsplikten i kyrkoordningen (KO 32:12 p.2) och/eller i avsevärd mån ha skadat det anseende en präst bör ha (KO 31:12 p.4), att utse och leda en utredningsgrupp för att utreda förhållanden som gäller Mats Hermansson och kyrkoordningen 31 kap. 12 §. Sture Stenström har utsett ledamoten i domkapitlet, Ingrid Smittsarve, samt stiftsjuristen Anna Tronêt att ingå i utredningsgruppen.

Regelverk m. m.

I det följande redovisas de regelverk m.m. som berör prästens tystnadsplikt.

I 31 kap. 9 § kyrkoordningen (31:9 KO) stadgas att ”Den som är eller har varit behörig att utöva uppdraget som präst har tystnadsplikt i fråga om uppgifter som han eller hon därvid har fått veta under bikt eller enskild själavård.”

I 31:12 KO anges bland annat att ”Domkapitlet får förklara en präst obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst, besluta om provotid för fortsatt behörighet eller tilldela prästen skriftlig erinran, om prästen

1. har brutit de löften som han eller hon har givit vid vigningen,
2. har brutit sin tystnadsplikt i fråga om sådant som han eller hon har fått veta under bikt eller enskild själavård.

21 kapitlet KO handlar om bikt. I 1 § finns den grundläggande bestämmelsen, nämligen att ”bikten, som ska ske enskilt, innefattar att den biktande bekänner sina synder och att prästen tillsäger förlåtelsen på Kristi uppdrag”. I nästa paragraf anges att bikten får tas emot av den som är behörig att utöva uppdraget som präst i Svenska kyrkan och samt att det för det som sägs i bikten råder tystnadsplikt. Vidare hänvisas det till 31:9 KO.

I 54 kapitlet KO, vilket handlar om undantag från offentlighet för handlingar m m, anges i 1 § som har underrubriken ”själavårdssekretess” bl.a. att ”förbud gäller mot att röja sådana uppgifter som har anförtrotts en biskop eller präst under bikt eller enskild själavård”.

I KO finns ingen definition av begreppet enskild själavård. En sådan ges dock i dess kommentar och förarbeten. I det följande redovisas i tillämpliga delar vad som där anges.

I kommentaren till KO anges bl.a. följande. Med enskild själavård menas själavårdande samtal som sker under avskildhet i ett personligt möte mellan en präst och en konfident, d.v.s. den som har det själavårdande samtalet med prästen. I begreppet enskild själavård ligger att det är fråga om personliga förhållanden som berör den som samtalar med en präst.

Det enda stället i KO som omnämner ”absolut tystnadsplikt” är inledningstexten till ”Tolfte avdelningen, Handlingar och register”. Att tystnadsplikten är absolut innebär att det inte görs någon prövning av om uppgifterna är känsliga eller inte. Även de mest harmlösa uppgifter som

har lämnats omfattas av tystnadsplikten, liksom själva det faktum att bikt och enskild själavård över huvud taget har förekommit. Den som samtalat med en präst kan inte heller lösa henne eller honom från tystnadsplikten. Denna gäller för all framtid.

Även skriftväxling mellan en präst och en konfident som avser konfidentens tro och liv är att betrakta som enskild själavård. Sådana handlingar är undantagna från skyldigheten att registreras.

Rättegångsbalken innehåller ett förbud mot att höra den som är präst inom ett trossamfund som vittne om något som han eller hon har fått veta under bikt eller enskild själavård. Det är domstolens sak att se till att det inte ställs sådana frågor att en präst riskerar att bryta sin tystnadsplikt.

Den särskilda tystnadsplikten för dem som har ett uppdrag inom kyrkans vigningstjänst gäller oavsett anställning. Det finns också en kollektivavtalsreglerad tystnadsplikt som gäller alla anställda, även dem med ett uppdrag inom vigningstjänsten. Den tystnadsplikten är inte absolut och gäller ett vidare område än den ämbetsrelaterade tystnadsplikten. Alla arbetstagare har tystnadsplikt om uppgifter som erhållits vid församlings- och personalvård, avseende personliga och känsliga uppgifter, om det inte står klart att uppgiften kan röjas utan att personen i fråga eller någon närstående lider men.

Råd och vägledning för tillämpningen av kyrkoordningens bestämmelser har getts i biskopsbrevet "Tystnadsplikt och sekretess i kyrkans arbete, Biskopsmötet 2004". Vidare fick kyrkostyrelsen i uppdrag år 2006 av kyrkomötet att bl.a. klargöra de kyrkoordningsreglerade tystnadsplikternas innebörd och omfattning. Den tystnadspliktsutredning som kyrkostyrelsen tillsatte lade fram betänkandet "Ett skyddat rum. Tystnadsplikt i Svenska kyrkan" (Svenska kyrkans utredningar 2010:13). Dessa källor, varifrån KO:s kommentar hämtat mycket materiel, ger vidare belysning av bl.a. frågor om den tystnadsplikt som gäller för bl.a. präster.

I nämnda biskopsbrev anges bl.a. följande. Vad som menas med bikt är väl definierat. Det är däremot inte lika självklart att avgränsa vad som är enskild själavård. År 1997 ändrades bestämmelsen i dåvarande kyrkolagen så att begreppet själavårdande samtal byttes ut mot just

enskild själavård. I det utredningsarbete som föregick förändringen konstaterades att begreppet enskild själavård tydliggör att tystnadsplikten gäller det som sker "under avskildhet i ett personligt möte mellan en präst och en konfident (eller ett par konfidenter med ett gemensamt problem som de tillsammans vill bearbeta inför prästen)". Dessutom gäller tystnadsplikten en personlig brevväxling, via post eller e-post, mellan präst och konfident, där man behandlar förhållanden som avser konfidentens liv och tro. Det kan finnas föreställningar om att allt som sägs till en präst i mer eller mindre avskildhet är han eller hon förhindrad att yppa för någon annan. Kanske kan någon söka vinna egna fördelar genom att för prästen berätta saker om en annan person i tron att det går att binda detta till tystnadsplikten. Det är alltså viktigt att som präst vara klar över vilka situationer som kan ligga under tystnadsplikt. Det är prästens ansvar att i inledningen av varje situation klargöra vad som gäller i fråga om tystnadsplikt, så att missförstånd undviks i möjligaste mån.

I bakgrunden till tystnadspliktsutredningens uppdrag anges bl.a. att det i Tillsyns- och uppdragsutskottets betänkande 2006:7 konstaterats att det alltid, oavsett regelsystem, kommer att förekomma svåra gränsdragningar gällande bestämmelserna om tystnadsplikten.

Utredningen konstaterar att det är en utbredd erfarenhet att när man i vår tid söker upp en präst är det mindre ofta för att få förlåtelse för synd och skuld eller få svar på trosfrågor än för att få tala med en som har tystnadsplikt. Prästs tystnadsplikt är allmänt känd och gör att kyrkan inte sällan fungerar som en sorts asyl, ett skyddat rum dit man kan komma och få vara i fred.

Utredningen inleder sina överväganden med att ange att ett själavårdande förhållningssätt ska prägla allt som sker i församlingen. Tystnadsplikten gäller formellt alla som är anställda men den berör och bör tillämpas även av dem som har uppdrag i församlingen. Den som vänder sig till Svenska kyrkan ska kunna utgå ifrån att en personlig uppgift som lämnas till en anställd eller ideellt arbetande inte på ett otillbörligt sätt förs vidare.

I fråga om övervägandena om präst tystnadsplikt anger utredningen bl.a. följande. Det är viktigt att prästen är uppmärksam på vad som gäller i varje själavårdssituation. Det är angeläget att gällande bestämmelser klargörs och poängteras i utbildning och inför vigning samt i fortbildning och anställningsavtal. Det bör dock understrykas att det inte är allt som sägs till en präst som faller under tystnadsplikten. Sorgehussamtalet är exempel på samtal, om inte

särskilda omständigheter föreligger, som inte är att beteckna som enskild själavård. Det faller i regel inte under prästs absoluta tystnadsplikt utan under tystnadsplikt i församlingsvårdande verksamhet. Därmed får prästen, utifrån sitt omdöme och vad som kan vara medgivet av anhöriga, i griftetalet behandla sådant som han eller hon har fått kännedom vid sorgehussamtalet. I predikan bör prästen inte ens antydningvis referera till sådant som har erfarits vid enskild själavård. Själavårdande kan och bör förkunnelsen mycket väl vara ändå. Begreppet "enskild själavård" bör i första hand reserveras för sådana tillfällen då själasörjare och konfident kommer överens om tid och plats för samtal av personlig art. Det är avskildheten, ämnet och att samtalet förs med en präst eller diakon som bör vara avgörande för om det är fråga om enskild själavård. Samtidigt står det klart att en själavårdssituation kan uppstå i olika miljöer. Om ett själavårdssamtal förs till exempel på en fest eller eljest vid oplanerade och spontana möten i vardagen och avskildhet inte kan uppnås i ett sådant sammanhang, ansvarar själasörjaren för att tystnadsplikten och konfidentens integritet värnas. Om möjligt bör prästen i stället bestämma tid och plats för ett senare samtal av sådan art. Skulle samtalet fortgå bör det ändå kunna betraktas som enskild själavård. En präst får inte ens röja att bikt eller enskild själavård har förekommit. Det hindrar inte att det i vissa sammanhang är omöjligt att hemlighålla att ett samtal äger rum, till exempel på fängelse eller sjukhus, men samtalets karaktär behöver för den skull inte röjas. Själasörjaren måste alltid göra vad som är möjligt för att skydda samtalets karaktär och konfidentens identitet. Den församlingsmedarbetare som ser att någon besöker prästen står under tystnadsplikten för församlingsvårdande verksamhet och får därmed inget röja eftersom det inte kan anses stå klart att det inte skadar den enskilde om det kommer ut att han eller hon har haft enskild själavård. Det är viktigt att den absoluta tystnadsplikten är juridiskt bindande och inte grundad på den enskilde prästens etiska omdöme i en viss situation. Att tystnadsplikten finns med i kyrkoordningen och att det i rättegångsbalken finns en acceptans för tystnadsplikten kan bland präster stärka medvetandet om den förpliktande karaktären samt hos allmänheten stärka förtroendet för själavården.

Utredningen har på följande sätt kommenterat tystnadsplikten och media.

Offentlighetsprincipen ska garantera en medborgerlig insyn i myndighetsutövning. Enligt protokollsanteckningar till kollektivavtalet har anställda i Svenska kyrkan meddelarrätt. Det

innebär att de, trots sekretess, har rätt att muntligen meddela sig med tidningar, radio och tv, utan att straffas för det. Arbetstagaren förpliktar sig att inte avsiktligt för publicering lämna ut en Svenska kyrkans handling som omfattas av förbud enligt 54 kap. KO samt att inte bryta mot tystnadsplikten enligt kollektivavtalet genom att lämna ut hemliga uppgifter, om tystnadsplikten är sådan att den går före meddelarrätten. Arbetsgivaren förpliktar sig att inte söka ta reda på vem som har lämnat ut en viss uppgift till media. – Även präster och diakoner omfattas enligt kollektivavtalet av meddelarrätten och får meddela sig med media, men med vissa undantag. De får inte tala om sådant som har framkommit vid bikt, enskild själavård eller själavårdande samtal.

Slutligen kan nämnas att utredningen anser det angeläget att, mot bakgrunden av den snabba utvecklingen av s.k. sociala medier, tystnadsplikten inom själavård i dessa medier uppmärksammas i utbildning och fortbildning.

Biskopsmötet utgav år 2014 ett biskopsbrev benämnt Kallad till diakon och präst i Svenska kyrkan. Under rubriken Själavårdare anger biskoparna bl.a. följande. Ett själavårdande förhållningssätt bör prägla prästens hela gärning. Genom att i mötet med andra på en gång vara i vigningstjänst och medmänniska ska prästen skapa det förtroende som banar vägen för den enskilde att söka upp honom eller henne för själavård. Prästen ska tjäna så att Kristi röst blir hörd och igenkänd. Själavårdarens viktigaste redskap är samtalet, bikten och bönen, redskap som ska brukas under stort ansvar. Själavården kan ha olika karaktär som kräver olika förhållningssätt och ramar. Själavården kan vara bearbetande, problemlösande, krishanterande eller andligt ledande. Prästen har absolut tystnadsplikt gällande bikt och enskild själavård. Det är därför avgörande att prästen orkar ta emot och leva med det som både kan vara svårt att höra och bära. Av den anledningen behöver den själavårdande prästen också själv själavård och personlig handledning. Att ta emot andra människors förtroenden är något av det mest ansvarsfulla som en präst kan göra.

Under rubriken Tredje vigningslöftet: Lojalitet och solidaritet "*Vill ni i er tjänst följa vår kyrkas ordning, iaktta den tystnadsplikt som åvilar en präst respektive diakon och förverkliga er kallelse med Kristus som förebild*" anges bl.a. följande. Tystnadsplikten berör såväl ett

förhållningssätt som kyrkans identitet och självförståelse. Den principiella utgångspunkten för tystnadsplikten är bikten där människan är inför Gud. Vad som sker i relationen mellan människa och Gud kan den närvarande prästen inte säga något om. Att bryta tystnadsplikten är därför både ett svek mot Gud, kyrkan och människors förtroende. Den absoluta tystnadsplikten är dessutom skyddad i svensk lag. Om tystnadsplikten inte respekteras finns risken att detta lagskydd ifrågasätts. Biktens tystnadsplikt har också kommit att innefatta enskild själavård. Den utvidgade tystnadsplikten gäller för både präster och diakoner. Prästen har absolut tystnadsplikt beträffande bikt och enskild själavård. Detta betyder att inget får sägas som berör vare sig att samtalet har ägt rum eller dess innehåll.

Bedömning

Utgångspunkten vad gäller det som nu är i fråga av vad som påstås i anmälningarna är följande ostridiga text i Mats Hermanssons facebookinlägg: "Jag har talat med en son som förlorat sin mor, en kvinna som skulle på ett svårt läkarbesök, en man som förlorat en han känt länge i ett självmord, en far som var orolig för familjens ekonomi fick ett löfte om bidrag, en ung kvinna som förlorat sin mor alldeles för tidigt". – Denna gärningsbeskrivning har Mats Hermansson fått del av.

Vad domkapitlet har att ta ställning till är om Mats Hermansson härigenom har brutit sin tystnadsplikt genom att avslöja vad han fått veta vid enskild själavård alternativt genom att avslöja att sådan vård har förekommit vid angivna fall. På domkapitlets prövning måste uppställas samma krav som gäller för en domstol i brottmål, nämligen att det ska vara ställt utom rimligt tvivel att så är fallet. Prövningen får ske i två led, varav det första är att klarlägga om det varit fråga om enskild själavård. Först om detta är styrkt kan domkapitlet gå vidare med frågan om prästen röjt uppgifter om den enskilda själavården.

Domkapitlet finner att den aktuella texten inte avslöjar vad som skulle ha sagts vid de angivna tillfällena. Frågan kvarstår dock om det som sades mellan de angivna personerna och Mats Hermansson helt eller delvis fallit inom ramen för enskild själavård. I så fall blir prövningen om Mats Hermansson avslöjat att enskild själavård förekommit. Visserligen torde de problem, som personerna i fråga enligt texten haft, väl falla inom ramen för vad enskild själavård söks

för och de handlar inte om sådant som ges såsom exempel på vad som inte hör hemma inom den enskilda själavården. Domkapitlet noterar dock att ingen av dem som varit berörda av saken har gjort någon anmälan. Det bör också, som påpekats ovan, erinras om att allt som sägs till en präst inte är belagt med sekretess. Bedömningen har försvårats av att Mats Hermansson över tid har lämnat skiftande uppgifter. Han har dock inte gjort det vad gäller den centrala frågan. Sammantaget finner domkapitlet med stöd av vad som ovan angetts att det inte är ställt utom rimligt tvivel att det varit fråga om enskild själavård. Därmed saknas den grundläggande förutsättningen för en fortsatt prövning av frågan om ett tystnadspliktsbrott har begåtts. Ärendet i denna del ska därför avskrivas.

Beslut

Med stöd av vad som ovan angetts avskriver domkapitlet ärendet gällande brott mot tystnadsplikten.

Frågan om Mats Hermansson skadat förtroendet för prästens tystnadsplikt genom vad han skrivit på facebook får utredningsgruppen överväga inom ramen för sitt fortsatta arbete enligt tidigare uppdrag (2017-03-09 § 27) avseende förhållanden som gäller Mats Hermansson och kyrkoordningen 31 kap. 12 §.

Beslutet kan inte överklagas.

Sven-Bernhard Fast

biskop

Anna Tronêt

stiftsjurist

D332 2017-19 #2
Bilaga 1 till
beslut 2017-06-19

Mats Hermansson

den 5 januari · €

Efter en dags tjänst i vår församling så kan man summera dagen. Många härliga möten med människor blir det. En onsdag i Visby domkyrkoförsamling betyder att man kan börja och sluta dagen med mässa i domkyrkan. Självt fick jag också leda två mässor på sjukhuset, en i kapellet och en vid en sjukbädd. Jag har tala med en son som förlorat sin mor, en kvinna som skulle på ett svårt läkarbesök, en man som förlorat en han känt länge i ett självmord, en far som var orolig för familjens ekonomi fick löfte om bidrag, en ung kvinna som förlorat sin mor alldeles för tidigt, några som är engagerade i barn som är utvisningshotade berättade om sitt arbete.

Väl hemma så läser jag ytterligare en kulturskribent som får plats i en stor tidning och som tycker att kyrkan inte lyssnar på människor och är blyg att tala om Jesus.

Jag undrar vilken kyrka de möter - och var?

Svenska kyrkan lever sitt liv i det lokala. Det är i det vardagliga som mötet äger rum. Det genuina lyssnandet, det stillsamma framhållandet av Jesus som vägen, brytande av bröd - det sker i församlingens gemenskap. Inte på debattsidor.

Till alla församlingsaktiva; ideella medarbetare, förtroendevalda och anställda:
Fortsätt det goda arbetet!

Till de (få) kulturskribenter som i nya och gamla media uttrycker skepsis mot kyrkans kristuslojalitet: Uppsök en församling. Jag lovar att du kommer att bli förvånad.

Gilla

Kommentera

Del

Utdrag från
Mats Hermanssons
FB-sida 2017-02-16.

Anna Tronêt